

Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee, A 1 mritsar v.
Union Territory of Chandigarh, etc. (Tuli, J.)

ਇਹ ਸਵਾਲ. ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨੁਕਤੇ ਦੀ ਤਾਕੀਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਹ ਸੁਲਝਿਆ ਹੋਇਆ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਸਧਾਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਦੋਂ ਹੀ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨਾਲ ਗੰਭੀਰ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੋਈ ਹੋਵੇ। ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ, ਪੰਜਾਬ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਜਾਂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਕੇ ਕੋਈ ਵੀ ਘੋਰ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਅਨਿਆਂ ਜਾਂ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਜਾਂ ਪੱਖਪਾਤ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਜੇਕਰ ਸਵਾਲ ਵਿਚਲੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਅਤੇ ਸੋਧਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਕੁਰਕਸ਼ੇਤਰ ਯੂਨੀਵਰਸਿਟੀ ਦੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਾਲਜਾਂ ਦੇ ਸੈਂਕੜੇ ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨਾਲ ਘੋਰ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੋਣੀ ਸੀ। ਅਧਿਆਪਕਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਈਵੇਟ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟਾਂ ਦੇ ਮਨਮਾਨੇ ਰਹਿਮ 'ਤੇ ਸੁੱਟਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਟੀਚਿੰਗ ਕਮਿਊਨਿਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕਈ ਸਾਲਾਂ ਦੇ ਲੰਬੇ ਸੰਘਰਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੇ ਸੁਰੱਖਿਆ ਉਪਾਅ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਣਗੌਲੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

(16) ਉਪਰੋਕਤ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਮੈਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਯੋਗਤਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦੀ ਅਤੇ ਇਹ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਲਾਹ ਫੀਸ ਰੁਪਏ 500

ਐਨ.ਕੇ.ਐਸ

ਬਲਰਾਜ ਤੁੱਲੀ ਅਤੇ ਐਸ.ਐਸ. ਸੰਪਾਵਾਲੀਆ ਜੇ.ਜੇ.

ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਬਨਾਮ

ਕੇਂਦਰੀ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ, ਆਦਿ, - ਜਵਾਬਦੇਹ।

ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲ ਨੰ. 668 ਆਫ 1974

12 ਫਰਵਰੀ 1975

ਪੰਜਾਬ ਨਿਊ ਕੈਪਿਟਲ (ਪੈਰੀਫੇਰੀ) ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ (1953 ਦਾ 1)— ਧਾਰਾ 3, 4, 12 ਅਤੇ 15 (ਬੀ)- ਧਾਰਾ 3 ਅਤੇ ਏ ਦੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ— ਕੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ— ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ (1) ਅਜਿਹੀ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ—ਕੀ ਵੈਧ ਹੈ—ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਢੰਗ ਦੀ ਲੋੜ—ਕੀ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ—ਸੈਕਸ਼ਨ 12(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ— ਕੀ ਧਾਰਾ 12(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਲਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ— ਧਾਰਾ 15(ਬੀ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਛੋਟ - ਕਦੋਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਨਿਊ ਕੈਪਿਟਲ (ਪੈਰੀਫੇਰੀ) ਐਕਟ 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਬਣਾਉਣ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਅਤੇ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਹਨ

ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 3(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਵੈਧ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(ਪਰਾ ੪)।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਢੰਗ ਦਾ ਨੁਸਖਾ ਸਿਰਫ਼ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਨੁਸਖੇ ਨੂੰ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਅਤੇ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਹੈ।

(Para 5).

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 12 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) “ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੇਣਦਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਦੇਣਦਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਵੀਰਵਾਰ। S, ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਉਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਲਈ ਧਾਰਾ 12(2) ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12(1) ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

(ਪਰਾ 11)।

ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (ਬੀ) ਦੀ ਨੰਗੀ ਰੀਡਿੰਗ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨ ਲਈ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਧਾਰਾ 3 (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਉਹ ਪਲਾਟ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨ ਉਸਾਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(Para 12).

1974 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੰਬਰ 4215 ਵਿੱਚ 28 ਨਵੰਬਰ, 1974 ਦੇ ਮਾਨਯੋਗ ਸ਼੍ਰੀਮਾਨ ਜਸਟਿਸ ਮੁਨੀ ਲਾਲ ਵਰਮਾ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਧਾਰਾ X ਅਧੀਨ ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ ਦੀ ਅਪੀਲ।

ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਐਫ ਜਾਂ ਅਪੀਲਕਰਤਾ।

ਆਰ.ਕੇ.ਛਿੱਬਰ, ਐਡਵੋਕੇਟ ਵੱਲੋਂ ਜਵਾਬ ਤਲਬੀ ਕੀਤੀ ਗਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਤੁੱਲੀ, ਜੇ.— (1) ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਐਲਪੀਏ ਨੰਬਰ 662, 663, 664 ਅਤੇ 668 ਆਫ਼ 1974 ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 6362 ਆਫ਼ 1974 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰੇਗਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ

Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee, A 1 mritsar v.
Union Territory of Chandigarh, etc. (Tuli, J.)

ਆਮ ਸਵਾਲ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ।

(2) CW/ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ। 1974 ਦੇ 6362, ਪੰਜਾਬ ਨਿਊ ਕੈਪੀਟਲ (ਪੈਰੀਫੇਰੀ) ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ, 1952 (ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਏ.ਸੀ.ਆਈ.ਟੀ. ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੇਂਦਰ ਸ਼ਾਸਤ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪਿੰਡਾਂ ਦੇ ਵਸਨੀਕ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਤਹਿਤ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਏ ਬਿਨਾਂ ਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਜ਼ਮੀਨਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਉਸਾਰੀਆਂ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। - ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਾਰਨ ਦੱਸਣ ਲਈ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਉਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਹੀ ਬਣੀਆਂ ਉਸਾਰੀਆਂ ਲਈ ਕਾਰਜ-ਉੱਤਰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦੇਣ ਦੀਆਂ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਣ-ਅਧਿਕਾਰਤ ਉਸਾਰੀਆਂ ਢਾਹੁਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਉਸਾਰੀਆਂ ਢਾਹੁਣ ਦੇ ਵਾਰੰਟ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਦੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਣਉਚਿਤ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਸਨ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਪਰੋਕਤ ਪੱਤਰਾਂ ਦੀਆਂ ਪੇਟੈਂਟ ਅਪੀਲਾਂ ਉੱਠੀਆਂ ਹਨ, ਨੂੰ 28 ਨਵੰਬਰ, 1974 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। 1974 ਦੇ ਐਲਪੀਏ 662 ਦੇ ਨਾਲ ਇਹ ਸਾਰੇ ਕੇਸ, ਇਸ ਲਈ ਹਨ। ਇਕੱਠੇ ਸੁਣਿਆ ਗਿਆ।

(3) ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਨੁਕਤਾ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪੂਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ 'ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ' ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਕੋਈ ਜਾਇਜ਼ ਸੂਚਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ ਅਤੇ, ਪਹਿਲਾਂ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਉਸਾਰੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 3 (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ . d ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ, ਇਸ ਲਈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਸਰ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ। ਇਸ ਉਪ ਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਸਲਾਘਾ ਕਰਨ ਲਈ , ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 3, 4 ਅਤੇ 5 ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ 1953 ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਸੀ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 3(1) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਭਾਗ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ: -

- (1) 1). ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੇ ਜਾਂ ਖੇਤਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।
- (2) ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਕਾਰਨ ਕਰੇਗੀ

ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਛਪੀਆਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਘੋਸ਼ਣਾ ਰਾਸ਼ਨ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਹੈ , ਅਤੇ

ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਅਤੇ ਇੱਛਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ।

- 4(1) ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰੇਗਾ ਜੋ ਉਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹੈ, ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ 'ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ' ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ। ਇਸ ਐਕਟ ਦਾ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ।
- (3) ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣਗੀਆਂ ਅਤੇ ਜਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰੀਖਣ ਲਈ ਹਰ ਉਚਿਤ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣਗੀਆਂ।
5. ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਅਤੇ ਪਿਛਲੀ ਆਗਿਆ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ, ਕੋਈ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਨਹੀਂ ਖੜੀ ਜਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਵੇਗਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਖੁਦਾਈ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ, ਜਾਂ ਸੜਕ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਨਹੀਂ ਰੱਖੇਗਾ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ।

ਇਹਨਾਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦਾ ਵਿਸ਼ਲੇਸ਼ਣ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਪੂਰੇ ਖੇਤਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣੇ ਪਏ:

1. ਧਾਰਾ 3(1) ਅਧੀਨ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ, ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ, ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਛਪੀਆਂ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਦੋ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਸੀ, ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਰੱਖਦੀ ਹੈ। ਘੋਸ਼ਣਾ;
2. ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਪਦਾਰਥ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾਣੀਆਂ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਅਤੇ ਕੰਟਰੋਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਵਾਲੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।
3. ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਪੂਰਾ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਸਮੇਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ; ਅਤੇ
4. ਧਾਰਾ 3(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਘੋਸ਼ਣਾ ਦੇ ਤਿੰਨ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਦਫ਼ਤਰ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀਆਂ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਨੇ ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਮੰਨੀਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਹ ਹਰ ਵਾਜਬ ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਜਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰੀਖਣ ਲਈ ਮੁਫਤ ਉਪਲਬਧ ਹੋਣੀਆਂ ਸਨ।

ਧਿਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (2) ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ

Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee, A 1 mritsar v.
Union Territory of Chandigarh, etc. (Tuli, J.)

ਮਿਤੀ 27 ਫਰਵਰੀ, 1953 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਛਪੀਆਂ ਦੇ ਅਖ਼ਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, 'ਹਿੰਦ ਸਾਮਰਾਜ'। ' ਅਤੇ 'ਅਜੀਤ' ਜੁਲਾਈ ਮਹੀਨੇ ਅਪ੍ਰੈਲ, 1953 ਵਿੱਚ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਧਾਰਾ 3 (1) ਅਧੀਨ ਅਧਿਸੂਚਨਾ 5 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਦੇ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਪੀਆਂ ਧਾਰਾ 3 (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਂ ਪਦਾਰਥ ਦੀ! ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਦਫਤਰ ਅਤੇ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਧਾਰਨ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 2 (5) ਵਿੱਚ "ਨਿਰਧਾਰਤ" ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਮਤਲਬ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਇਸ ਐਕਟ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 15 ਮਈ 1959 ਨੂੰ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਇਹ ਲਾਗੂ ਹੋਏ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ 1953 ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 (2) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਤੱਤ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਢੰਗ ਨੂੰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਪਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਅੰਬਾਲਾ, ਉਪ ਮੰਡਲ ਅਫਸਰ (ਸਿਵਲ), ਰੋਪੜ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਖਰੜ, ਨਾਇਬ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ, ਕਾਲਕਾ, ਅਤੇ ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿਖੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਕੈਪੀਟਲ ਪ੍ਰੋਜੈਕਟ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ। ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰਚਾਰ ਵੀ ਸਾਰੀਆਂ ਸੁਚੱਜੀਆਂ ਥਾਵਾਂ ਯਾਨੀ ਤਹਿਸੀਲ ਅਤੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਹੈੱਡਕੁਆਰਟਰਾਂ 'ਤੇ ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਢੋਲ ਦੀ ਥਾਪ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। 1959 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਿਯਮ 3 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦਾ ਢੰਗ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ: -

"3. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫਤਰਾਂ ਅਤੇ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਾਰੇ ਪੰਚਾਇਤ ਘਰਾਂ ਅਤੇ ਪਟਵਾਰ ਖਾਨਿਆਂ ਦੇ ਬਾਹਰ ਨੋਟਿਸ ਬੋਰਡ 'ਤੇ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਇਹ ਐਲਾਨ ਵੀ ਢੋਲ ਦੀ ਥਾਪ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ
ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਅਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਪਿੰਡ।"

ਪਰ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕਾਫ਼ੀ ਜ਼ਿਆਦਾ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਲਈ, ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਢੰਗਾਂ ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(2) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਢੰਗ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਉਸ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੋਈ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਚਾਰ ਤਰੀਕੇ ਸਨ। ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਯਾਨੀ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, 'ਹਿੰਦ ਸਮਾਚਾਰ', ਜਲੰਧਰ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, 'ਅਜੀਤ', ਜਲੰਧਰ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਕਾਪੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 3(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਂ ਬਹੁਤ ਸਾਰਥਕ ਤੌਰ

'ਤੇ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਧਾਰਾ 3(1) ਅਧੀਨ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਧਾਰਾ 3(2) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਛੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਦੋ ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਚਾਰ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਾਫੀ ਪਬ ਲਾਇਸਿਟੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮਾਂ ਬੀਤ ਜਾਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਹ ਇਹ ਨਹੀਂ ਮੰਨ ਸਕਦਾ ਕਿ ਧਾਰਾ 3(1) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਐਵੀਡੈਂਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 114 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਇਹ ਧਾਰਨਾ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਸਰਕਾਰੀ ਕੰਮ ਨਿਯਮਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ 'ਤੇ ਇਹ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਭਾਰੀ ਹੈ ਕਿ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦਾਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਿਟਰਨ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਸੀ।

(4) *ਬਿਸ਼ਨ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ (1)* ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ: ਐਕਟ ਦਾ 3 ਅਤੇ 4 ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ, - ਪਹਿਲਾਂ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕੋਈ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ, ਅਰਥਾਤ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਅਵੈਧ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਕੇਸ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ, 1954 ਦੀ ਧਾਰਾ 8 ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚੋਂ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ।

ਧਾਰਾ 7 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਸ਼ੁੱਧ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਭੁਗਤਾਨ ਯੋਗ ਹੋਣ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਪੱਛਮੀ ਪਾਕਿਸਤਾਨ ਦਾ ਇੱਕ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਸੀ ਜੋ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਪਰਵਾਸ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਲੰਦੂਰ ਵਿਖੇ ਆ ਕੇ ਵਸਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਕਾਰਪੋਰੇਸ਼ਨ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੀ ਖੇਤੀ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਬਦਲੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਉਂਸਿਪਲ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ 46 ਕਨਾਲ ਖਾਲੀ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨ ਲੀਜ਼ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜਲੰਧਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਉਸ ਦੀ ਲੀਜ਼ ਨੂੰ ਸਾਲ-ਦਰ-ਸਾਲ ਨਵਿਆਇਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਸਾਰੀ ਉਮਰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਿਹਾ ਸੀ। ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀ (ਮੁਆਵਜ਼ਾ ਅਤੇ ਮੁੜ ਵਸੋਬਾ) ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਬਜਾਏ, ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰੀ ਖੇਤੀਬਾੜੀ ਜ਼ਮੀਨਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ, ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਸ ਨੋਟ ਜਾਰੀ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਪ੍ਰੈਸ ਨੋਟ ਅਨੁਸਾਰ ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸ. ਜਲੰਧਰ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ ਦੀ ਕੀਮਤ ਰੁਪਏ ਹੈ। ਉਸ ਨੂੰ 10,000 ਟਰਾਂਸਫਰ ਕੀਤੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰੈਸ ਨੋਟ ਅਤੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਨਾ ਤਾਂ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਸਿਰਫ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ ਜਿਸਦੀ ਕੋਈ ਵਿਧਾਨਿਕ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੇ ਕੋਲ ਲੀਜ਼ ਅਧੀਨ ਪੂਰਾ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਸੀ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਹ ਖੇਤਰ ਜਿਸਦੀ ਕੀਮਤ ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। 10,000 ਉਸ ਨੂੰ ਦੇਣ ਯੋਗ ਮੁਆਵਜ਼ੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸਦੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਕੇ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੈਸ ਨੋਟ ਅਤੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ

Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee, A 1 mritsar v.
 Union Territory of Chandigarh, etc. (Tuli, J.)

ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵਾਂਗ ਵਿਸਥਾਪਿਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਸਰਕਾਰ ਨੇ ਕੋਈ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ, ਤਾਂ ਪ੍ਰੈਸ ਨੋਟ ਅਤੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ। ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਅਨੁਘਾਤ *decid. endi* ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਹੱਥ ਵਿਚਲੇ ਕੇਸਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਮੈਂ ਦੱਸਿਆ ਹੈ। ਉਪਰੋਕਤ, ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਕੇਵਲ ਇੱਕ ਮਾਧਿਅਮ ਢੰਗ ਨੂੰ ਅਪਣਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਿਆ, ਪਰ ਬਾਕੀ ਸਾਰੇ ਢੰਗ ਅਪਣਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਢੇਲ ਦੀ ਥਾਪ ਤੇ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਿਤ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਆਪਕ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਤਹਿਸੀਲਦਾਰ ਆਦਿ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਦਫ਼ਤਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਕਾਫ਼ੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਸਨ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਵਿਧੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਕੁਦਰਤ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਰੱਖੀ ਗਈ ਹੈ।

(5) ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਕਾਰਪਸ ਜੂਰੀਸ ਸੈਕੰਡਮ, ਵਾਲੀਅਮ 82, 1953, ਪ੍ਰਿੰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 872 ਤੋਂ 874 'ਤੇ ਇਕ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ : -

ਕੋਚ ਬਨਾਮ ਬ੍ਰਿਜਜ (2) ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਉਲਝਣ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਪਰ ਕੁਝ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਕੀ ਕੋਈ ਕਨੂੰਨ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ ਜਾਂ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਚੀਜ਼ ਲੋੜੀਂਦੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਸਾਰ ਦੀ ਹੈ, ਜਾਂ ਸਿਰਫ ਰੂਪ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ (ਕਵਨਾਗ ਬਨਾਮ ਫੈਸ) (3), ਅਤੇ ਸਾਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਕੀ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਕਸਰ ਨਿਆਂਇਕ ਨਿਰਮਾਣ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ (ਸ਼ੈਰੋਕ ਬਨਾਮ ਕੋਨਜ਼ਬਰਗ ਦੇ ਬੋਰੋ) (4)। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ, ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਅੰਸ਼ਿਕ ਉਪਬੰਧ ਕੁਝ ਅਭੌਤਿਕ, ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਪਦਾਰਥ ਦੀ ਬਜਾਏ ਸਹੂਲਤ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ (ਜੌਨ ਸੀ. ਵਿੰਸਟਨ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਵੌਨ) (5), ਜਾਂ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਕਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਸਿਰਫ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦੇ ਉਚਿਤ, ਤਰਤੀਬਵਾਰ ਅਤੇ ਤੁਰੰਤ ਆਚਰਣ (ਸਕੋਲੀ ਅਸਟੇਟ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਸਿਟੀ ਐਂਡ ਕਾਉਂਟੀ ਆਫ ਸੈਨ ਫ੍ਰਾਂਸਿਸਕੋ) (6) ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖ ਕੇ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਇਸਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਪੂਰਨ ਮਨਾਹੀ (ਸਮਿਥ ਬਨਾਮ ਸਿਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਸਿਟੀ ਆਫ ਗ੍ਰੈਡ ਰੈਪਿਡਜ) (7), ਅਤੇ ਇੱਕ ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਕੋਈ ਠੋਸ ਅਧਿਕਾਰ ਇਸ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨ ਨਾਲ ਕੋਈ ਸੱਟ ਨਹੀਂ ਲੱਗ ਸਕਦੀ, ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਕਾਫੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਉਹੀ ਨਤੀਜੇ (ਰੋਜਰਸ ਬਨਾਮ ਕੈਪਬੈਲ) (8)। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਸਾਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ, ਭਾਵ, ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਲਈ, ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ (John C. Winston Co. v. Vaughn) (9), ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਦੀ ਨਿਰਪੱਖ ਵਿਆਖਿਆ ਕਾਨੂੰਨ, ਜੋ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕੰਮਾਂ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ,

- (2) 84 ਮਿਸ 289.
- (3) ਸੀਸੀਏ ਓਕੀ। 74 F. 2nd 435.
- (4) 83 ਏ 2 ਡੀ 11, 15 ਐਨਜੇ ਸੁਪਰ 11।
- (5) DC Oki.. 11F. ਸਪਲਾਈ 954
- (6) 69 ਪੀ. 2 ਡੀ 171, 9 ਕੈਲ. 2 ਦਿ 28.
- (7) 274 NW 776 778, 281 Mich. 235.
- (8) 101 SW 2d 937, 267 Ky 261.
- (9) DC Oki., 11 F. Supp. 954

Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee, A 1 mritsar v.
Union Territory of Chandigarh, etc. (Tuli, J.)

ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਐਕਟ ਜਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਣ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ (ਡੇਵੇਲਾਰ ਬਨਾਮ ਮੈਰੀਅਨ ਕਾਉਂਟੀ (10), ਜਾਂ ਜਦੋਂ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੁਝ ਪੂਰਵ ਅਤੇ ਪੂਰਵ-ਲੋੜੀਂਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ (ਡੇਵੇਲਾਰ v. ਮੈਰੀਅਨ) ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ (ਸਮਿਥ ਬਨਾਮ ਕਿਊਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਆਫ ਸਿਟੀ ਆਫ ਗ੍ਰੈਂਡ ਰੈਪਿਡਜ਼ (ਸੁਪਰਾ), ਕਨੂੰਨ ਨੂੰ ਮੈਂਡਾ ਟੋਰੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ, ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਨਤਕ ਨੀਤੀ 'ਤੇ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਇਹ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਛੱਡਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ (ਹੇਮ ਬਨਾਮ ਅਮਰੀਕਨ ਅਲਾਇੰਸ ਇੰਸ. ਕੰਪਨੀ ਆਫ ਨਿਊਯਾਰਕ (11))।

ਇਹ ਨਿਰੀਖਣ ਸਿੱਖਿਅਕ ਸਲਾਹਕਾਰ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਤ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਸੀ। ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੇ ਤਰੀਕੇ ਦਾ ਨੁਸਖਾ ਸਿਰਫ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸੀ ਕਿ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇ। ਉਸ ਨੁਸਖੇ ਨੂੰ ਬੜੀ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਡਾਇਰੈਕਟਰੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਅਤੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਅਤੇ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉੱਪਰ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਕਾਫੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

(6) ਆਖਰਕਾਰ! ਆਖਰਕਾਰ, ਮੈਸੂਰ ਰਾਜ ਬਨਾਮ ਅਬਦੁਲ ਰਜ਼ਾਕ ਸਾਹਿਬ (12) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ 1 ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਭਰੋਸੇ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ' ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਉਪ ਰੁਖ ਨੂੰ ਸੁਵਿਧਾਜਨਕ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਬਣਾਉਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ।' ਸਰਕਾਰੀ ਗਜ਼ਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਸਬੰਧਤ ਇਲਾਕੇ ਵਿੱਚ। ਇਸ ਨੂੰ ਲਾਜ਼ਮੀ ਲੋੜ ਵਜੋਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ y ਅਧਿਕਾਰ ਜਾਂ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਰਹਿ ਜਾਣਗੇ।

(10) 277 NW 744, 224 ਆਇਓਵਾ, 669.

(11) 180 NW 225, 1022, 147 ਮਿੰਨ. 283.

(12) ਏਆਈਆਰ 1973 ਐਸਸੀ 2361

ਧਾਰਾ 5 ਏ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੋ ਕਿ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕੀਮਤੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਵਜੋਂ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਖੇਤਰ ਦੇ ਵਸਨੀਕਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 3(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੀਤੇ ਗਏ ਐਲਾਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਈ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੇ. ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਵਿਚ ਕੋਈ ਤੁਕ ਨਹੀਂ ਹੈ।

(7) ਇਹ ਵੀ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 5 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਨੂੰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ 1974 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਉਸ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ। ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਫਲਾਤੂਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਦਿੱਲੀ ਦੇ ਉਪ ਰਾਜਪਾਲ ਅਤੇ ਹੋਰ (13), ਜੋ ਕਿ ਇੰਦਰਾਪੁਰੀ ਗ੍ਰਹਿ ਨਿਰਮਾਣ ਸ਼ਾਕਰੀ ਸਮਿਤੀ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਰਾਜਸਥਾਨ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ (14) ਵਿੱਚ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ. ਅਫਲਾਤੂਨ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਭੂਮੀ ਗ੍ਰਹਿਣ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ 1959 ਵਿੱਚ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ 1972 ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਚੁਣੌਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜਨਤਕ ਉਦੇਸ਼ ਦੇ ਵੇਰਵੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਮੁੱਖ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸੀ. ਦਿੱਲੀ ਵਿਕਾਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮਰੱਥ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਅਧੀਨ ਘੋਸ਼ਣਾ ਪੱਤਰ 1966 ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਫਿਰ ਵੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ, ਵੀਹ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਚੁਣੌਤੀ ਰਹਿਤ ਰਿਹਾ, ਹੁਣ ਕੁਝ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਤਮਕ ਬੇਨਿਯਮੀਆਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ।

(8) ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਸਿੱਖਿਅਕ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਗਲੀ ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਲਈ, ਇਮਾਰਤਾਂ ਜਾਂ ਹੋਰ ਢਾਂਚਿਆਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ 'ਤੇ ਲਗਾਈਆਂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਈਆਂ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਉਸਾਰੀਆਂ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਸਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 12 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਢਾਂਚਿਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਸਨ। ਐਕਟ ਦੇ. ਸਿੱਖਿਅਤ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਗਸਤ, 1954 ਜਾਂ ਅਗਸਤ, 1964 ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਦੇ ਪੱਤਰਾਂ 'ਤੇ ਅਧਾਰਤ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਸਿੰਗਲ ਜੱਜ ਨੇ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ 1964 1954 ਲਈ ਇੱਕ ਟਾਈਪੋਗ੍ਰਾਫਿਕਲ ਗਲਤੀ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸਨੇ

(13) ਏਆਈਆਰ 1974 ਐਸਸੀ 2077।

(14) CA 943 ਅਤੇ 980—989/73 ਨੇ 17 ਸਤੰਬਰ, 1974 ਨੂੰ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ।

Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee, A 1 mritsar v.
Union Territory of Chandigarh, etc. (Tuli, J.)

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਸਾਰੀਆਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਰਿਲਾਇੰਸ ਨੂੰ 13 ਮਾਰਚ, 1974 ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਹਾਇਕ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ 'ਤੇ ਪਿੰਡ ਮਨੀ ਮਾਜਰਾ ਦੇ ਵੇਦ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਤੇ ਰਾਮ ਸਰੂਪ ਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਅਨੁਸੂਚੀ 'ਏ-ਐਲ. ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਵੱਲੋਂ ਆਪਣੀ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ (ਨੰਬਰ 4215 ਆਫ 1974) ਵਿੱਚ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪੁਨਰ-ਜਵਾਬ ਨੂੰ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ-

“ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਯੋਜਨਾ ਅਗਸਤ, 1964 ਵਿੱਚ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਨਤਾ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰੀਖਣ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ। ਯੋਜਨਾ 'ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ' ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਪਾਬੰਦੀਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4(1) ਅਧੀਨ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਧਾਰਾ 3(1) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਰੀਸੋਬਰੈਂਸਰ ਦੀ ਰਾਏ ਲਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 23 ਨਵੰਬਰ, 1972 ਨੂੰ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਹੁਣ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਕਰਵਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਨਿਰੀਖਣ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਨਵੰਬਰ 1972 ਤੱਕ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ। ਮੈਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਹੈ, ਮੈਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸਪੁਰਦਗੀ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਨਿਰੀਖਣ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਤੱਥ 'ਤੇ ਰਾਏ ਮੰਗੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਸਮੇਂ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨੀ ਯਾਦ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਕਿ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ। ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਹੁਕਮ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ - ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਯੋਜਨਾ ਅਗਸਤ, 1964 ਵਿੱਚ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫਤਰ ਵਿੱਚ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਹ ਜਨਤਾ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਸੀ। ਹੁਕਮ ਦੇ ਬਾਅਦ ਦੇ ਹਿੱਸੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ-

“ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, 24 ਅਗਸਤ, 1954 ਦੇ ਪੱਤਰ ਨੰਬਰ 43805/P-67 ਦੁਆਰਾ ਸੰਪੱਤੀ ਅਫਸਰ ਤੋਂ ਸੀਨੀਅਰ ਆਰਚੀ ਟੈਕਟ ਟੂ ਸਰਕਾਰ, ਪੰਜਾਬ ਨੂੰ ਇੱਕ ਝਲਕ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਪੈਰੀਫੇਰੀ ਕੰਟਰੋਲ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਸੀ। ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ” ਅਤੇ ਇਹ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਗਿਆ ਸੀ

ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਡਿਕਸ਼ਨਰੀ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਕਾਪੀ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰੀਖਣ ਲਈ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਉਪਲਬਧ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਸੰਗ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਪੜ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀਆਂ।

(9) ਇਹ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4(1) ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ। ਭਾਵੇਂ ਧਾਰਾ 4(1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਧਾਰਾ 3(1) ਅਧੀਨ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਅਵੇਧ ਜਾਂ ਲਾਗੂ ਕਰਨਯੋਗ ਨਹੀਂ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਇਸ ਦੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ ਜੋ 5 ਸਤੰਬਰ, 1953 ਸੀ।

(10) ਇਹਨਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਤੱਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਤਹਿਤ, ਧਾਰਾ 4(1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਯੋਜਨਾ ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਹਰੇਕ ਵਿਅਕਤੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਇਮਾਰਤ ਨੂੰ ਖੜ੍ਹਨ ਜਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਖੜਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਕੋਈ ਖੁਦਾਈ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਧਾਉਣ ਜਾਂ ਪਹੁੰਚ ਦਾ ਕੋਈ ਸਾਧਨ ਵਿਛਾਉਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸੜਕ 'ਤੇ ਜਾਣ ਲਈ ਡਿਪਟੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲੈਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ।

ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਲਿਖਤੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 6 ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਉਪਬੰਧ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਜਾਂ ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਆਪਣੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਜਾਂ ਉਸਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਨੇ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਉਸਾਰੀਆਂ ਮੁਕੰਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਤਾਂ ਵੀ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਅਤੇ ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਅਗਾਊਂ ਇਜਾਜ਼ਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣੀ ਪੈਂਦੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਹ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਹੀ ਭੁੱਲ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਖੇਤਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਜਗ੍ਹਾ 'ਤੇ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਉਸਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਲਈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਅਪੀਲਕਰਤਾਵਾਂ ਜਾਂ ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 4(1) ਅਧੀਨ ਜਮ੍ਹਾਂ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਨਿਰੀਖਣ ਕਰਨ ਲਈ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਯੋਜਨਾ ਨਹੀਂ ਮਿਲੀ। ਸਾਰਿਆਂ ਨੂੰ ਪੁਰਜ਼ੋਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਦਫ਼ਤਰ ਵਿੱਚ ਅਜੇ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਯੋਜਨਾ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਸਹਾਇਕ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਦੇ ਹੁਕਮ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਹਿੱਸਾ

ਜਿਸ ਦਾ ਉੱਪਰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਯੋਜਨਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਪਾਈ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਲਈ ਉਪਲਬਧ ਹੈ।

(11) ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਗੈਰ- ਅਧਿਕਾਰਤ ਉਸਾਰੀਆਂ

Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee, A 1 mritsar v.
Union Territory of Chandigarh, etc. (Tuli, J.)

ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਲਈ ਧਾਰਾ 12(2) ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12(1) ਤਹਿਤ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਰਿੱਟ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 5 ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਸਪੁਰਦਗੀ ਲਈ ਸਹਿਮਤ ਹੋਣ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਸਮਰੱਥਾ ਦਾ ਅਫਸੋਸ ਹੈ। ਧਾਰਾ 12 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) “ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਪੱਖਪਾਤ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ” ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਿਸਦਾ ਸਪਸ਼ਟ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ। ਦੋਵੇਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਤੋਂ ਸੁਤੰਤਰ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਵਿਵਸਥਾ ਇੱਕ ਅਪਰਾਧਿਕ ਦੇਣਦਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਇੱਕ ਸਿਵਲ ਦੇਣਦਾਰੀ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇੱਕ ਦੂਜੇ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਅਧੀਨਗੀ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਐੱਸ

(12) 1974 ਦੇ ਐਲਪੀਏ 688 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਾਧੂ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 15 (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਛੋਟਾ ਹੈ। ਇਹ ਭਾਗ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ: -

15. ਇਸ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਵੀ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ-

(a) * * * * *

ਟੀ

(b) ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਕਬਰੇ ਜਾਂ ਸੀਨੋਟਾਫ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਕਬਰਿਸਤਾਨ, ਪੂਜਾ ਸਥਾਨ, ਸੀਨੋਟੈਫ ਜਾਂ ਸਮਾਧੀ ਨੂੰ ਘੇਰਨ ਵਾਲੀ ਕੰਧ ਦਾ ਨਿਰਮਾਣ ਜਾਂ ਪੁਨਰ ਨਿਰਮਾਣ ਸੈਕਸ਼ਨ 3, ਅਜਿਹੇ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨ, ਮਕਬਰੇ, ਸਮਾਧੀ, ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਜਾਂ ਕਬਰਿਸਤਾਨ ਦੁਆਰਾ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ;

ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਪਤਾ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਜਿਸ ਪਲਾਟ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਖੜ੍ਹਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ

ਇਹ ਪੂਜਾ ਸਥਾਨ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਹੈ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਜਾਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਵੀ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਲਈ ਗਈ ਹੈ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਿਆਂ ਸਹਾਇਕ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਅੱਗੇ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਮੌਕੇ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਕਿ ਖਸਰਾ ਨੰਬਰ 13/28 ਅਤੇ 14/26 'ਚ 36 ਕਨਾਲ 9 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਹੀਯੋਗ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਅੰਬਾਂ ਦਾ ਬਾਗ ਸੀ। ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਸੈਕਟਰ 43 ਅਤੇ 44 ਦੀਆਂ ਹੱਦਾਂ ਤੋਂ ਲੰਘਦੀ ਸੜਕ ਲਈ ਇਸ ਵਿੱਚੋਂ 1 ਕਨਾਲ ਦਾ ਰਕਬਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਐਕਵਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਤ ਦਾਸ ਚੇਲਾ ਸੁਰਮੁਖ ਦਾਸ ਦੀ ਸਾਲ 1887-88 ਵਿੱਚ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਹੰਤ ਕਰਨ। ਦਾਸ ਚੇਲਾ ਸੰਤ ਦਾਸ 1925-26 ਤੱਕ ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਵਜੋਂ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਰਿਹਾ। ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਐਕਟ, 1925 ਦੇ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਚੇਲਾ ਸਾਹਿਬ, ਤਹਿਸੀਲ ਤਰਨਤਾਰਨ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਨੂੰ ਤਬਦੀਲ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ- ਇੰਤਕਾਲ ਨੰਬਰ 944, 10 ਅਗਸਤ, 1928 ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਮਾਲਕ ਸ. ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਹੈ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਇਤਿਹਾਸਕ ਮਹੱਤਤਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਬੰਦਾ ਬਹਾਦਰ ਨੇ ਸਰਹਿੰਦ ਨੂੰ ਆਜ਼ਾਦ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਆਪਣੀਆਂ ਫੌਜਾਂ ਦੀ ਅਗਵਾਈ ਕਰਦਿਆਂ ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਡੇਰਾ ਲਾਇਆ ਸੀ ਪਰ ਨਵੰਬਰ 1973 ਤੱਕ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕੋਈ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ। ਇਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਕੱਚਾ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸੀ ਜਿਸ ਦਾ 1974 ਵਿੱਚ ਮੁਰੰਮਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਧਰੇ ਵੀ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਕੱਚੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕਦੋਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਇਉਂ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਵੰਬਰ 1973 ਵਿੱਚ ਕੱਚੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਾਰੀਆਂ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਸ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਵਿੱਚ ਥੋੜ੍ਹਾ ਸੁਧਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ 10 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 3(1) ਅਧੀਨ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇਸ ਦੇ ਨਿਰਮਾਣ ਲਈ ਰਾਖਵੀਂ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਸਾਰੀ ਜੋ ਹੁਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਚਾਰ ਕਮਰੇ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਗੁਰੂ ਗ੍ਰੰਥ ਸਾਹਿਬ ਲਈ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਤਿੰਨ ਕਮਰੇ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਗ੍ਰੰਥੀ ਦੀ ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਹਨ। ਰਿਹਾਇਸ਼ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਮਰੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੀ ਦੱਖਣੀ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਕੋਰੋਗੇਟਿਡ ਸ਼ੀਟਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸੈੱਡ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਸਾਰੀ ਪੱਕੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਅਸਥਾਨ ਨੂੰ ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਰੂਪ ਦੇਣ ਲਈ ਉਥੇ ਨਿਸ਼ਾਨ ਸਾਹਿਬ ਵੀ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 15 (ਬੀ) ਅਧੀਨ ਛੋਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ। ਕਿਉਂਕਿ ਉਸਾਰੀ ਨਵੰਬਰ, 1973 ਵਿੱਚ ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 (2) ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee, A 1 mritsar v.
Union Territory of Chandigarh, etc. (Tuli, J.)

(13) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵੱਲੋਂ ਸਖਤ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਕਮੇਟੀ ਨੂੰ ਆਪਣਾ ਕੇਸ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦਾ ਢੁੱਕਵਾਂ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਸ੍ਰੀ ਨਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਰਾਬੜੀ 1974 ਦੀ ਖਸਰਾ ਗਿਰਦਾਵਰੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਨਵੰਬਰ, 1973 ਵਿੱਚ 10 ਮਰਲੇ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਪਲਾਟ ਵਿੱਚ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੋਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਹੋਂਦ ਨੂੰ ਨੋਟ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮਾਲ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਦਾਖਲਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਦਾ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਕੋਈ ਇਤਿਹਾਸਕ/ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨਵੰਬਰ, 1973 ਵਿੱਚ ਬਹੁਤ ਹੀ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਉਸਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਕੁਝ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇਸ ਦੇ ਲਈ ਧਾਰਾ 12 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਢਾਹੁਣਾ ਇਸ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਤੁਰੰਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ।

(14) ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਤਕਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਮਿਸ ਕਲਿਆਣ ਮਾਈ ਉਰਫ ਸ਼੍ਰੀਮਤੀ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਮੰਦਰ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਿਆਂ ਪਿੰਡ ਬੁਝੜੇ ਦੇ ਸੰਤ ਚੰਦ ਨੂੰ ਢਾਹੁਣ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ। ਡਿਪਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਸਹਾਇਕ ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਵੱਲੋਂ 24 ਮਈ 1974 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੀ ਕਾਪੀ, ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਧ-ਨਿਆਇਕ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਮਾਨਤਾ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਲਿਕ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਗਲਤ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਅੱਗੇ ਬਰਾਬਰੀ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਕਿ ਉਸਦੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਸਟੇਟ ਅਫਸਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੜਚੋਲ, ਹਾਲਾਂਕਿ, ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਖੇਤ ਨੰਬਰ 35/30/2 ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਠਾਕੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਪੂਰਵਜ ਆਦਿ ਕਾਲ ਤੋਂ ਹੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੇ ਆ ਰਹੇ ਸਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਦਿ ਕਾਲ ਤੋਂ ਹੀ ਠਾਕੁਰਾਂ ਦੀਆਂ ਮੂਰਤੀਆਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਹੁੰਦੀ ਰਹੀ ਹੈ। ਕਲਿਆਣ ਮਾਈ ਉਰਫ ਸੰਤ ਚੰਦ, ਜਦੋਂ ਉਹ 9 ਜਾਂ 10 ਸਾਲ ਦੀ ਸੀ, ਨੇ ਆਪਣਾ ਸ਼ਬਦੀ ਲਗਾਵ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਤਿਆਗ ਅਪਣਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਦੋਂ ਤੋਂ ਉਹ ਬ੍ਰਹਮਚਾਰੀ ਜੀਵਨ ਬਤੀਤ ਕਰ ਰਹੀ ਸੀ। ਉਹ ਇਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਠਾਕੁਰਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਦੀ ਰਹੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪੂਜਾ ਕਰਕੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਵੀ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਮੌਕੇ ਉਸ ਦਾ ਚਿਹਰਾ ਸੀ

ਸਰਵਸ਼ਕਤੀਮਾਨ ਪ੍ਰਮਾਤਮਾ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਗਿਆਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੂੰ ਖੰਡਿਤ ਮੂਰਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਨੂੰ ਰੱਬ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਨਾ ਮਿਲੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮੰਦਰ ਦੀ ਉਸਾਰੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਇਸ ਸ਼ਰਤ 'ਤੇ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਕਸਦ ਲਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ

ਜਾਵੇਗੀ। ਆਰਡਰ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ, ਮੰਦਰ ਲਈ ਇਕ ਕਮਰਾ ਅਤੇ ਕਲਿਆਣ ਮਾਈ ਦੇ ਨਿਵਾਸ ਲਈ ਵਰਾਂਡੇ ਅਤੇ ਰਸੋਈ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕ ਹੋਰ ਕਮਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਉਸਾਰਿਆ ਜਾ ਚੁੱਕਾ ਸੀ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਡੈਮੋ - ਲਿਮਿੰਗ ਕਰਨ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਭਵਿੱਖ ਵਿੱਚ ਇਮਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਾਧਾ ਮੁੱਖ ਆਰਕੀਟੈਕਟ, ਚੰਡੀਗੜ੍ਹ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਵਾਨਿਤ ਯੋਜਨਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਹੁਕਮ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦੀ ਕੋਈ ਉਲੰਘਣਾ ਹੋਈ ਹੈ। ਹਰ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 14 ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮਾਨਤਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਧੀਨਗੀ, ਇਸ ਲਈ, ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

(15) ਇਸ ਲਈ (ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ, ਪੀਲਜ਼ ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਨੋਰੀਮੇਰਿਟ ਹੈ ਜੋ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਪਰ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਖਰਚੇ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਐਸ.ਐਸ. ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ।—ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ।

ਐਨ.ਕੇ. ਐਸ

ਡਿਸਕਲੇਮਰ :- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ-ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਪ੍ਰਭਾਪ੍ਰੀਤ ਸਿੰਘ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਐਸਐਸ ਸੰਧਾਵਾਲੀਆ ਅਤੇ ਕੋਐਸ ਟਿਵਾਣਾ ਜੇ. ਜੇ.

M/S ਧੰਨਾ ਮਲ ਸਹਿਜ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, -
ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ, ਆਦਿ।, - ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1974 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 6372.

14 ਫਰਵਰੀ 1975 ਈ.

ਜ਼ਰੂਰੀ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਐਕਟ (1955 ਦਾ X)—ਸੈਕਸ਼ਨ 3 ਅਤੇ 5 — ਭਾਰਤ ਦਾ

Shiromani Gurdwara Parbandhak Committee, A 1 mritsar v.
 Union Territory of Chandigarh, etc. (Tuli, J.)

ਸੰਵਿਧਾਨ 1950— ਧਾਰਾਵਾਂ 19(1) (f) ਅਤੇ (ਜੀ) ਅਤੇ 31(3)— ਸੋਧਿਆ ਗਿਆ ਕਾਨੂੰਨ—
 ਕੀ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਾਪਸ ਲਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ
 ਦੂਜਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ-The